

TIT ANDRONIK
Vilijam Šekspir

Prevod: Živojin Simić i Sima Pandurović

Režija i scenografija: Andraš Urban
Dramaturg i pomoćnik reditelja: Vedrana Božinović
Kostimografija: Lina Leković
Kompozitor: Irena Popović
Scenski govor: Ljiljana Mrkić Popović
Dizajn svetla: Dejan Draganov

Igraju:

<i>Tit Andronik</i>	GORAN ŠUŠLJIK
<i>Tamora</i>	ANĐELIKA SIMIĆ
<i>Lavinija</i>	JOVANA BELOVIĆ
<i>Aron</i>	VELJKO STEVANOVIĆ
<i>Saturnin</i>	JOAKIM TASIĆ
<i>Marko Andronik</i>	LAZAR ĐUKIĆ
<i>Lucije</i>	LUKA SEVIĆ
<i>Basijan, Dadilja</i>	DRAGAN SEKULIĆ
<i>Demetrije</i>	PETAR PETROVIĆ
<i>Hiron</i>	LUKA ANTONIJEVIĆ
<i>Martije, Mutije, Kloun</i>	MLADEN LERO
<i>Kvint</i>	MILAN BOBIĆ
<i>Muzičarka</i>	IRENA POPOVIĆ

Organizator: Vladimir Perišić
Inspicijent: Dušan Milosavljević
Sufler: Dragana Anđelković

Asistent reditelja: Simo Đukić
Asistent scenografa: Ivanja Krnjić
Asistent kostimografa: Mia Đurović
Asistenta kompozitora: Nikola Dragović
Majstor svetla: Siniša Čupić
Realizator zvuka: Vladimir Becin

Premijera, ponedjeljak 26. decembar 2022. godine
Scena „Ljuba Tadić”

„Tit Andronik“ je, kako se veruje, Šekspirova prva tragedija, a nesumnjivo najbrutalnija od svih koje je napisao. Bavi se pitanjima pravde, mržnje, osvete i nemilosrdne borbe za vlast. Iako je tokom XVII veka, kada je nastala, naišla na ogromno odobravanje i neverovatan uspeh, tragedija kasnije nailazi na oštru osudu kritike te biva dugo zanemarena, da bi sredinom XX veka ponovo doživela popularnost koja od tada neprekidno raste. Osim što se sve češće postavlja na scene širom sveta, drama „Tit Andronik“ je nekoliko puta ekranizovana, a i poslužila je kao inspiracija čitavom nizu dela iz oblasti književnosti i popularne kulture.

Reditelj Andraš Urban, kome je ovo prva saradnja sa Jugoslovenskim dramskim pozorištem, u svom čitanju ove krvave tragedija provlači Šekspirove teme kroz kontekst sadanjeg trenutka, postavljajući pitanja da li smo kao ljudi od tada do danas napredovali ili smo i dalje skloniji da posegnemo za osvetom nego za pravdom.

Zakon „oko za oko“ kao da je sastavni deo čoveka. Svaki sistem i svaki čovek samo proizvodi po ko zna koju parafrazu na istu temu. Ne veruješ državi, ne veruješ zajednici, ne veruješ drugoj osobi. Svi su te već jednom izdali. Ne veruješ u pravednost, ne veruješ u pravdu. Osveta nije priča za svetlo dana, osveta je mrak. Mrzimo. Mržnja se opravdava, mržnja se razume. Mržnja se podgrejava, drži se u pripremi. Stacionira se u čovekovo podsvesti, proključa baš tada kada zatreba. Mržnja uvek odigra svoju istorijsku i društvenu političku ulogu. Točak za trčanje. Beskonačni krug. Nije istina da je mržnja i ljubav nešto slično, nije istina da je ljubav i mržnja isto. Mržnja je mržnja, ljubav je ljubav. Svet je surov, društvo je surovo, čovek je surov. Stvarnost je surova. Pozorište je surovo. No, surovo pozorište je ipak samo pozorište. Topla sala, udobna sedišta, odličan tekst, bravurozni glumci. Prijatan događaj. Zabava. Utočište. Ali bez obzira koliko nam se to čini istinitom, dobro znamo da pozorište nije samo zabava. Pozorište nije „samo“ pozorište. Pozorište je pozorište i ništa drugo. Put spoznaje. Sebe samih. Čoveka. Da. Pozorište menja svet. Pa šta?!

P. S. Čitam „Reč reditelja“ i sa skromnom radošću konstatujem da nisam ni napisao reč politika. Pročitam ponovo. Ipak jesam.

Andraš Urban

ANDRAŠ URBAN diplomirao je režiju 2000. na Akademiji umetnosti u Novom Sadu. Studirao je u klasi prof. Vlatka Gilića, a posle petogodišnje pauze, nastavio u klasi prof. Bore Draškovića. Upravnik Pozorišta „Deže Kostolanji“ u Subotici od 2006. Osnovao je prvi ansambl ove kuće, izborio se za pozorišnu salu, pokrenuo program gostovanja po Vojvodini „Dezireov tramvaj“ i internacionalni / regionalni pozorišni festival Desiré Central Station. Kao sedamnaestogodišnjak formirao je pozorišnu i književnu radionicu, a potom trupu AIOWA. Nastupao je kao autor, reditelj i glumac. Sa predstavama *Hamlet* i *Vojcek* u subotičkom Narodnom pozorištu gostovao na 26. Bitefu 1992. Postavio je preko 70 profesionalnih predstava, u nezavisnim produkcijama i etabliranim

pozorišnim kućama u Subotici, Novom Sadu, Somboru, Beogradu, Nišu, Prištini, Segedinu, Ljubljani, Mariboru, Parmi, Rijeci, Zagrebu, Bitolju, na Cetinju, u Podgorici, Sarajevu, Klužu, Temišvaru, Berlinu, Varni, Budimpešti. Urban je autor kratkih filmova *Niko i neko*, *Staklo*, *Kao da nas i nema*. Napisao je knjigu pripovedaka *Partizan iz zore*. Njegove predstave gostovale su i nagrađivane na festivalima: BITEF, MESS, POST, Sterijino pozorje, Festival profesionalnih pozorišta Vojvodine, Festival profesionalnih pozorišta Srbije „Joakim Vujić“, FIAT, SZASZ, THEALTER, MOT, Infant. Dobitnik je nagrada: „Bojan Stupica“ 2017, „Joakim Vujić“ 2012, „Mari Jasai“ („Jászai Mari“), Nagrade za paralelnu kulturu, Nagrade za umetnost vojvođanskih Mađara, Nagrade „Pro Urbe“ grada Subotice, Nagrade „Pro Urbe“ grada Senta, Nagrade „Šandor Heveši“ („Hevesi Sándor“), Sterijinih nagrada za režiju i najbolje predstavu (2016, 2021)...